

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ У ГЛОБАЛЬНОМУ ВИМІРІ БЕЗПЕКИ СОЦІАЛЬНО-ТУРБУЛЕНТНОГО СВІТУ

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК УКРАЇНИ
МІЖНАРОДНА АСОЦІАЦІЯ РЕКТОРІВ ПЕДАГОГІЧНИХ УНІВЕРСИТЕТІВ ЄВРОПИ
БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО ПАРТНЕРСТВА

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ У ГЛОБАЛЬНОМУ ВИМІРІ БЕЗПЕКИ СОЦІАЛЬНО-ТУРБУЛЕНТНОГО СВІТУ

**МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОГО ФОРУМУ**

...

16 ЛЮТОГО 2023

Київ
Вид-во УДУ імені Михайла Драгоманова
2023

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Українського державного університету імені Михайла Драгоманова
(протокол № 2 від 26 січня 2023 року)*

За загальною редакцією академіка В. П. Андрущенко

Редакційна колегія:

- Віктор Андрущенко* – в. о. ректора УДУ імені Михайла Драгоманова
(голова редакційної колегії);
- Лешек Корпоровіч* – професор Ягеллонського університету (Республіка Польща);
- Роман Вернидуб* – проректор з навчально-методичної роботи
УДУ імені Михайла Драгоманова (заступник голови редакційної колегії);
- Григорій Торбін* – проректор з наукової роботи УДУ імені Михайла Драгоманова
(заступник голови редакційної колегії);
- Павло Горінов* – в. о. директора навчально-наукового інституту права
УДУ імені Михайла Драгоманова;
- Володимир Євтух* – декан факультету соціально-політичних наук
УДУ імені Михайла Драгоманова;
- Юрій Кондратьєв* – директор Міждисциплінарного центру складних систем
УДУ імені Михайла Драгоманова;
- Микола Кириченко* – директор Державного закладу вищої освіти
«Університет менеджменту освіти» НАПН України;
- Лариса Лук'янова* – директор Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих
імені Івана Зязюна НАПН України;
- Наталія Мозгова* – завідувач кафедри філософії УДУ імені Михайла Драгоманова;
- Тарас Олефіренко* – декан педагогічного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова;
- Василь Федоришин* – декан факультету мистецтв імені Анатолія Авдієвського
УДУ імені Михайла Драгоманова;
- Сергій Русаков* – директор навчально-наукового інституту філософії
та освітньої політики УДУ імені Михайла Драгоманова;
- Наталія Титова* – завідувач кафедри професійної освіти УДУ імені Михайла Драгоманова;
- Таміла Новіцька* – директор Центру молодіжної політики УДУ імені Михайла Драгоманова.

М 74

**МОДЕРНІЗАЦІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ У ГЛОБАЛЬНОМУ ВИМІРІ
БЕЗПЕКИ СОЦІАЛЬНО-ТУРБУЛЕНТНОГО СВІТУ : збірник матеріалів міжнародного
форуму / за заг. ред. акад. В. П. Андрущенко. – Київ : Вид-во УДУ імені
Михайла Драгоманова, 2023. – 455 с.**

До збірника увійшли матеріали учасників Міжнародного форуму, де розглядаються актуальні питання стратегічних напрямів пріоритетів галузей наук і знань, зокрема з неперервної освіти та педагогічної інноватики, освітньої політики, публічного управління та громадського самоврядування.

Матеріали збірника можуть бути використані науковцями, практиками, здобувачами вищої освіти в галузі філософії, політології, управління, психології, педагогіки та дотичних до них наук.

УДК 37.018-048.35:316.32-049.5(082)

DOI: <https://doi.org/10.31392/conf.UDU.2023.16.02>

© Автори статей, 2023

© Редакційна колегія, 2023

© Вид-во УДУ імені Михайла Драгоманова, 2023

Соляник М. Г.

*кандидат педагогічних наук, старший викладач
кафедри соціальної освіти та соціальної роботи
Українського державного університету імені Михайла Драгоманова
м. Київ, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ ГУВЕРНЕРА З ГІПЕРАКТИВНИМИ ДІТЬМИ

Дедалі частіше педагоги зустрічаються з дітьми, які мають прояви гіперактивності в поведінці. Такі діти потребують особливої уваги, допомоги та підтримки як з боку батьків, так і з боку педагогічних працівників.

Діти дошкільного віку, за своїми особливостями мають бути активними, цікавитися усім, пізнавати оточуючий світ. Тобто, те що дошкільнята не можуть всидіти на одному місці, їх складно заспокоїти, зупинити – це є цілком нормально.

Сухіна І. В. у навчально-методичному виданні «Гіперактивна дитина» зазначає, що «синдром дефіциту уваги з гіперактивністю виявляється у підвищеній руховій активності, збудливості, труднощах концентрації та утриманні уваги, імпульсивності поведінки, проблемах у взаємостосунках з оточенням. Гіперактивність – це яскраво виражена перевага збудження над гальмуванням» [4, с. 5].

Такі діти дуже непосидючі. Їм важко концентруватися на одній справі тривалий час. Вони як "енерджайзери". Але ближче до школи батьки починають відчувати у цьому проблеми. Через те, що таким дітям важко утримувати увагу, вони розсіяні, їм складно планувати свій день і дотримуватися розпорядку, сконцентруватися на чомусь. У гіперактивних дітей найчастіше виникають проблеми у навчанні і проблеми з поведінкою.

Головні відмінності між активними дітьми та дітьми із синдромом гіперактивності полягають у тому, що останні: бігають безцільно рухаються переважно хаотично, інколи їхні рухи навіть погано скоординовані не затримують надовго увагу навіть на найцікавішому предметі, незалежно від ситуації.

Причиною виникнення гіперактивності може бути:

- генетична спадковість;
- фізіологічні проблеми: стреси мами під час вагітності чи ускладнення при пологах;
- соціально-психологічні проблеми: мікроклімат у сім'ї, стосунки між батьками, алкоголізм батьків, чи неправильна лінія виховання.

Гіперактивність дітей може проявлятися з дуже раннього віку, майже з народження. Але серйозно про неї можна говорити не раніше 2-річного віку.

У разі виховання гіперактивної дитини з наймолодшого віку потрібно забезпечити дитині спокійну атмосферу вдома. Зі сторони батьків неприпустимі емоційні зриви, крики чи істерики. Навіть якщо дитина виводить своєю поведінкою, варто вийти в іншу кімнату, заспокоїтися і тільки потім спокійно говорити з дитиною. Якщо батьки будуть кричати на дитину чи сварити її, то маля ще більше збуджуватиметься. Висловлювати свої побажання щодо поведінки дитини потрібно тільки у спокійному тоні [1; 3].

Між батьками та іншими дорослими в домі має бути узгодженість щодо питання виховання дитини, тобто однакові вимоги, правила. Важливо дотримуватися режиму дня, організувати денний сон, щоб організм дитини не перевтомлювався. Потрібно залучати дитину до рухливих ігор. При цьому важливо чітко формулювати правила гри і вимагати їх дотримання. Не можна забувати і про спокійні справи: малювання, рахування чи складання пазлів. Разом з цим гіперактивних дітей не можна перевантажувати різними

завданнями, гуртками, секціями. Це теж може призвести до перевтоми і в подальшому тільки погіршити стан маляти. Багато уваги, часу і терпіння варто приділити для розвитку у дитини акуратності, організованості, здатності до планування. Це дасть свої результати вже у шкільному віці.

Використана література:

1. Гаяш О. В. Поради вчителям щодо навчання дітей з особливими освітніми потребами у класі з інклюзивним навчанням : методичні рекомендації. Ужгород : Інформаційно-видавничий центр ЗППО, 2014. 108 с.
2. Ілляшенко Т. Гіперактивна дитина. Психологічний супровід у навчальному закладі / упоряд. Т. Червонна. Київ : «Вид. Група «Шкільний світ», 2017. 88 с.
3. Панасенко Е. А., Ліхно О. А. Психологічний супровід гіперактивної дитини-дошкільника: теоретичні й практичні підходи. *Молодий вчений*. № 10.1 (62.1) жовтень, 2018 р. С. 83–86.
4. Сухіна І. В. Гіперактивна дитина. Харків : Вид-во «Ранок», ВГ «Кенгуру», 2018. 40 с.

УДК 377.091.12:004.77

Ткачук Г. Е.
*кандидат педагогічних наук,
методист Навчально-методичного центру
професійно-технічної освіти у Вінницькій області
м. Вінниця, Україна*

ПРОФЕСІЙНИЙ РОЗВИТОК ПЕДАГОГІВ ЗАКЛАДІВ ПРОФЕСІЙНОЇ (ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ) ОСВІТИ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ОСВІТИ

Сучасний етап розвитку системи підвищення кваліфікації характеризується переосмисленням базових цінностей у змісті, формах та технологіях підвищення кваліфікації педагогів. Конкуренція у сфері підвищення кваліфікації є досить вагомою у зв'язку з насиченим інформаційно-освітнім середовищем та доступу до нових технологій підготовки слухачів.

Як наслідок, набирає обертів система неформальної та інформальної освіти, яка має свої особливі переваги по відношенню до формальної освіти, пропонованою відповідними освітніми організаціями.

Ця ситуація змушує освітні установи бути конкурентоспроможними за рахунок сучасних підходів до формування змісту та застосування нових технологій реалізації додаткових професійних програм. Крім того, забезпечення безперервності професійного розвитку педагогів досягається за допомогою інноваційних форм співпраці установ професійної (професійно-технічної) освіти.

Вивченню питань безперервного професійного розвитку педагогів присвячено роботи В. Купрієвич [1], Л. Петренко [2], Г. Романова [3], О. Шамралюк [5] та інші, які зазначають, що під впливом цифровізації різних галузей економіки відбувається активна трансформація професійного розвитку педагогічних працівників.

Професійний розвиток у міжкурсовий період є важливою складовою безперервної освіти педагогів, саме в цей період зростає роль закладу освіти та різноманітних форм неформальної освіти. Саме освітнє середовище закладу професійної (професійно-